

Arrest

nr. 244 559 van 23 november 2020
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. DE LIEN
Broederminstraat 38
2018 ANTWERPEN**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie, thans de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 8 juni 2020 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 27 april 2020 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 1 juli 2020 met referentnummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 augustus 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 september 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat J. DE LIEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. MISSEGHERS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster diende op 15 december 2009 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

1.2. De gemachtigde van de toenmalig bevoegde staatssecretaris trof op 8 juni 2011 een beslissing waarbij de in punt 1.1. vermelde aanvraag onontvankelijk werd bevonden en trof tevens een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

1.3. Verzoekster diende op 6 november 2019 een aanvraag in van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie op grond van artikel 47/1, 2°, van de vreemdelingenwet in functie van haar schoonzus, die Nederlands staatsburger is.

1.4. De gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie trof op 27 april 2020 een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Verzoekster werd hiervan op 7 mei 2020 in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“(…)

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid gelezen in combinatie met artikel 58 of 69ter van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 06.11.2019 werd ingediend door:

Naam: D.(…)

Voornaam: M.(…)

Nationaliteit: Marokko

Geboortedatum: (…)

Geboorteplaats: (…)

Identificatienummer in het Rijksregister: (…)

Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (…)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vroeg op 06.11.2019 gezinshereniging aan met haar schoonzus, zijnde A.(…) M.(…), van Nederlandse nationaliteit, met rijksregisternummer (…).

Betrokkene vroeg de gezinshereniging aan op basis van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980: ‘de niet in artikel 40bis, §2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie;…’

Artikel 47/3, §2 van de wet van 15.12.1980 stelt dat ‘de andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin. De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moet uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passen middel’.

Ter staving van bovenstaande voorwaarden van artikel 47/3, §2 van de wet van 15.12.1980 werden volgende documenten voorgelegd:

- *reisaspaspoort Marokko (D01652672) op naam van betrokkene, afgeleverd op 17.04.2019 met visumsticker en uit- en inreisstempel waaruit blijkt dat ze Marokko verliet op 09.08.2019*

- *factuur consultatie n°277/2019 dd. 20.04.2019 advocaat B.(…) (Marokko) op naam van betrokkene*

- *‘attestation de non-imposition a la TH-TSC’ n°892/GM/19 dd. 02.08.2019 waarin de Marokkaanse belastingdienst verklaart dat betrokkene op datum van het attest niet onderworpen was aan de woon- en gemeentebelasting in Marokko.*

- *bewijzen geldstortingen (verzend- en ontvangstbewijzen) vanwege de referentiepersoon aan betrokkene dd. 04.03.2019, 29.03.2019, 29.04.2019, 30.05.2019 (datum ontvangstbewijs) en 02.07.2019: echter, deze geldstortingen zijn te beperkt om aanvaard te worden als afdoende bewijs in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging. Tevens, gezien uit het geheel van de voorgelegde documenten niet blijkt dat betrokkene niet kon beschikken over inkomsten, noch dat ze niet ten laste viel van haar toenmalige echtgenoot (de echtscheiding werd uitgesproken op 25.07.2019, net voor haar vertrek uit Marokko), blijkt uit de beschikbare gegevens niet afdoende dat betrokkene onvermogen was ten tijde van deze geldstortingen en dat ze op deze sommen aangewezen was om te voorzien in het levensonderhoud van zowel haarzelf als haar twee minderjarige kinderen.*

- *ongedateerde verklaring op eer vanwege de referentiepersoon met betrekking tot de samenwoning in België*

- loonfiches op naam van de referentiepersoon voor de periode december 2018 - januari 2020
- attesten dd. 05.11.2019, 25.11.2019 en 29.01.2019 waaruit blijkt dat zowel betrokkene en haar kinderen als de referentiepersoon tot op datum van de attesten geen financiële steun ontvingen vanwege het OCMW te Willebroek
- schrijven Onafhankelijk Ziekenfonds dd. 15.01.2020 waaruit blijkt dat de minderjarige kinderen van betrokkene werden ingeschreven als persoon ten laste bij de referentiepersoon; bijbehorende kleefzegels; bijbehorende brieven ISI+-kaart: echter, een inschrijving ten laste bij de mutualiteit heeft niet dezelfde betekenis en inhoud als ten laste zijn in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging, en kan niet aanvaard worden als afdoende bewijs.
- ongepersonaliseerde kassatickets BPost
- ongepersonaliseerd kassaticket apotheek Goed Farma CV-SO dd. 17.01.2020
- aansluitingsfiche BPost dd. 24.12.2013 op naam van de referentiepersoon
- kopie bankkaart Fortis op naam van de referentiepersoon
- enveloppe Mobile Vikings, gericht aan betrokkene
- reçu Justlawyersgroup bvba op naam van de referentiepersoon dd. 09.05.2019
- getuigschriften voor verstrekte hulp dd. 14.01.2020 en 17.01.2020 op naam van betrokkene en haar minderjarige zoon
- aansluitingsdocumenten BNP Paribas Fortis dd. 13.01.2020
- onleesbaar reçu n°41-033955
- diverse documenten met betrekking tot de aangehaalde integratie van betrokkene en haar minderjarige kinderen: aanmeldingsattest Agentschap Integratie en Inburgering dd. 07.01.2020; inschrijvingsformulieren Nederlandse les, schrijven Agentschap Integratie en Inburgering op naam van de kinderen van betrokkene met bijbehorende attesten van schoolbezoek dd. 30.01.2020
- diverse documenten met betrekking tot het eerdere verblijf van betrokkene in België:
 - * schrijven ZNA dd. 05.10.2009 en factuur ZNA dd. 29.10.2009 op naam van betrokkene met vermelding van het adres (...) te 2100 Antwerpen; bijbehorend afbetalingsplan ZNA dd. 09..12.2009 en bijbehorende rekeninguittreksels waaruit blijkt dat de referentiepersoon en haar echtgenoot minstens voor de periode februari - juni 2010 en oktober - november 2010 instonden voor de betaling van deze maandelijkse aflossingen
 - * schrijven laboratorium A.M.L. bvba dd. 28.09.2009 en 09.11.2011 op naam van betrokkene; factuur laboratorium A.M.L. bvba dd. 05.11.2009 op naam van betrokkene
 - * getuigschrift voor verstrekte hulp dd. 05.11.2009 op naam van betrokkene
 - * getuigschrift voor verstrekte hulp dd. 07.10.2009 en 05.11.2009 op naam van de minderjarige zoon van betrokkene; kwijting ZNA dd. 07.10.2009 op naam van de minderjarige zoon van betrokkene
 - * factuur ZNA dd. 30.10.2019 op naam van de minderjarige zoon van betrokkene met bijbehorende aanmaning
 - * boekje Kind & Gezin; vaccinatiebewijs polio dd. 04.01.2011; vaccinatiekaart dd. 09.02.2011 op naam van de minderjarige zoon van betrokkene
 - * zwangerschapsboekje Kind & Gezin op naam van betrokkene; echo's; laboratoriumresultaten
 - * foto's

Er dient in eerste instantie opgemerkt te worden dat de referentiepersoon sedert 20.12.2005 in België verblijft. Van een (dreigende) schending van haar recht op vrij verkeer is geen sprake.

Voor zover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon, dient opgemerkt te worden dat hieromtrent geen documenten werden voorgelegd.

Uit het geheel van de beschikbare gegevens (zie voorgelegde documenten en zie administratief dossier) blijkt dat betrokkene eerder in België verbleef; haar minderjarige zoon N.(...) Y.(...) werd in Antwerpen geboren. Betrokkene verbleef op dat ogenblik zonder officiële domiciliëring op het adres waar ook de referentiepersoon woonachtig was. Echter, op een onbepaald moment na juli 2011 (betekening onontvankelijke beslissing regularisatieaanvraag op basis van artikel 9bis van de wet van 15.12.1980) verliet ze België om zich opnieuw in Marokko te vestigen. Haar minderjarige dochter werd op 13.11.2015 in Midar (Marokko) geboren. Deze gezamenlijke vestiging is dan ook niet relevant in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging. Er kan tevens opgemerkt worden dat dit vertrek van betrokkene uit België niet tot gevolg had dat ook de referentiepersoon België diende te verlaten.

Het gegeven dat betrokkene op 06.11.2019 officieel gedomicilieerd werd op het adres van de referentiepersoon in België doet geen afbreuk aan de bovenstaande vaststellingen.

Voor zover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon, dient opgemerkt te worden dat betrokkene niet afdoende heeft aangetoond dat ze onvermogen was in haar land van herkomst of origine voor haar komst naar België, er onvoldoende werd

aangetoond dat zij voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst of origine effectief ten laste was van de referentiepersoon, en dat er niet afdoende werd aangetoond dat de referentiepersoon - gelet op haar gezinssamenstelling - beschikt over voldoende bestaansmiddelen om zowel betrokkene als haar twee minderjarige kinderen bijkomend ten laste te nemen.

Het gegeven dat betrokkene sedert november 2019 tot op heden op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd is, doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Immers, louter het gegeven dat betrokkene op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd was/is, heeft niet automatisch tot gevolg dat zij ook ten laste was/is van de referentiepersoon. Immers, de voorwaarde van het ten laste zijn dient op een actieve wijze te worden aangetoond en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont (arrest RvV nr. 145.912 dd. 21.05.2015). Bovendien heeft deze situatie betrekking op de toestand in België, niet op deze in het land van herkomst of origine.

Uit het geheel van de beschikbare gegevens blijkt niet afdoende dat betrokkene reeds in het land van herkomst ten laste was van de burger van de Unie of in het land van herkomst reeds deel uitmaakte van het gezin van de burger van de Unie, en dit in de periode voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging. Betrokkene toont dus niet afdoende aan te voldoen aan de voorwaarden van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

De aanvraag tot gezinshereniging wordt geweigerd. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen.

Wettelijke basis: artikel 7, 1, 2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken.

Hierbij werd wel degelijk rekening gehouden met art. 74/13 van de wet van 15.12.1980. Het gegeven dat de referentiepersoon en haar gezin zich in België gevestigd hebben, kan een bevel aan betrokkene niet in de weg staan. Immers, betrokkene behoort niet tot het originele kerngezin van de referentiepersoon, derhalve kan het aangehaalde gezinsleven van beide niet als argument worden aangehaald waarom het bevel niet zou mogen worden genomen. De aangehaalde afhankelijkheidsrelatie tegenover de referentiepersoon wordt betwist. Bijkomende elementen van afhankelijkheid in de relatie met de referentiepersoon of overige gezinsleden, anders dan de gewone affectieve banden, werden niet aangetoond. Betrokkene is een volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat zij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van de referentiepersoon en ondanks het precaire verblijf in België. Nergens uit het dossier blijkt dat zij daar niet toe in staat zou zijn. Er dient tevens opgemerkt te worden dat de huidige beslissing geen weigering van voortgezet verblijf inhoudt. Er is geen sprake van minderjarige kinderen met verblijfsrecht in België, noch blijkt uit de voorgelegde stukken een ernstige medische problematiek op naam van betrokkene of haar minderjarige kinderen.

(...)"

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel, gericht tegen de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden, voert verzoekster de schending aan van artikel 47/1, 2°, van de vreemdelingenwet en van de materiële motiveringsplicht. Verzoekster stelt in haar middel het volgende:

"Het artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet geeft de volgende definitie van 'andere familieleden van een burger van de Unie':

"Als andere familieleden van een burger van de Unie worden beschouwd :

1° de partner met wie de burger van de Unie een deugdelijk bewezen duurzame relatie heeft en die niet bedoeld wordt in artikel 40bis, § 2, 2° ;

2° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie;

3° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die wegens ernstige gezondheidsredenen een persoonlijke verzorging door de burger van de Unie strikt behoeven. "

In casu is het 2° punt relevant.

Hierbij vult het artikel 47/3 van de Vreemdelingenwet het volgende aan:

"§ 2. De andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin.

De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moeten uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passend middel."

Deze artikelen vormen een omzetting door de Belgische staat van Richtlijn 2004/38 in de nationale wet.

Samengevat moeten de lidstaten het verblijf vergemakkelijken van familieleden in de ruime zin van het woord, onder andere van zij die ten laste zijn of die deel uitmaken van het gezin van de EU- onderdaan. Verzoekster deed een aanvraag bij Dienst Vreemdelingenzaken omdat zij zich in die situatie herkent. Zij bracht het bewijs deel uit te maken van het gezin van haar zus en zij toonde aan ten laste te zijn van haar.

De website van gedaagde stelt het volgende:

b) Indien u, in het land van herkomst, ten laste bent van of inwoont bij een burger van de Unie die u wenst te begeleiden of bij wie u zich wil voegen, moet u:

- uw verwantschapsband met de gezinshereniger bewijzen, en
- bewijzen dat u ten laste was van de gezinshereniger in het land van herkomst en dat deze afhankelijkheid op het moment van de verblijfsaanvraag nog steeds bestaat, of
- bewijzen dat u bij hem inwoont/met hem samenwoont (voor de aankomst van de burger van de Unie in België).

U moet documenten voorleggen die zijn opgesteld door de bevoegde overheid van het land van oorsprong of herkomst. Als dergelijke documenten ontbreken, mag u door welk bewijsmiddel ook uw verwantschapsband aantonen en aantonen dat u ten laste bent van de gezinshereniger of bij hem inwoont. Dat in casu voorligt een "attestation de non imposition a la TH TSC" dd. 02.08.2019 en geldstortingen vanwege de referentiepersoon.

Dat uit het eerste stuk —duidelijk blijkt dat verzoekster niet beschikte over inkomsten uit arbeid of wat dan ook.

Uit de stortingen in het voorjaar van 2019 aan verzoekster kan wel worden afgeleid dat verzoekster financieel gesteund werd door de referentiepersoon.

Dat gedaagde over deze documenten stelt:

"Uit het geheel van de voorgelegde documenten blijkt niet dat betrokkene kon beschikken over inkomsten, noch dat ze niet ten laste viel van haar toenmalig echtgenoot (de echtsscheiding werd uitgesproken op 25.07.2019, net voor haar vertrek uit Marokko), blijkt uit de beschikbare gegevens niet afdoende dat betrokkene onvermogen was ten tijde van deze geldstortingen en dat ze op deze sommen aangewezen was om te voorzien in het levensonderhoud van zowel haarzelf als haar twee minderjarige kinderen."

Vooreerst stelt verzoekster dat gedaagde vereist dat zij zowel aantoont onvermogen te zijn omdat zij niet beschikt over inkomsten en ook niet zou kunnen beschikken over inkomsten. Hierbij gaat zij er klaarblijkelijk vanuit dat een aanvrager over nihil inkomsten beschikt noch kan beschikken.

Dat zulks veel verder gaat dan "ten laste zijn van".

Wanneer materieel (met stukken) vastgesteld kan worden dat verzoekster dient te beschikken over bedragen verstuurd door de referentiepersoon om in haar eigen levensonderhoud te voorzien dient besloten te worden dat er sprake is van het ten laste zijn door de referentiepersoon. Dit betekent niet dat deze bedragen zo hoog moeten zijn dat ze enkel deze bedragen nodig heeft.

Met betrekking tot de duur kan ook geen regel worden vastgesteld.

Dat gedaagde toch wel beschikt over een aantal pertinente gegevens die minstens een zeer sterk vermoeden van onvermogen creëren in hoofde van verzoekster. Zo is er duidelijk sprake van huwelijkse problemen die leiden tot een echtscheiding en een periode voorafgaande aan die scheiding waarin er bedragen worden overgemaakt.

Dat verzoekster na de scheiding dan naar België komt is dan ook in zijn geheel niet onlogisch.

De stukken gaan conform art. 47/3 van de Vreemdelingenwet uit van de overheid in het land van herkomst.

Dat niet anders kan worden besloten dan dat art. 47/1 2° van de Vreemdelingenwet geschonden werd.

Dat de motivering faalt gezien deze kennelijk onredelijk is."

2.2. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking kunnen worden genomen. Bij de beoordeling van de naleving van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) niet bevoegd om zijn oordeel omtrent de feiten in de plaats te stellen van het oordeel van het bestuur. Hij is enkel bevoegd om na te gaan of de administratieve overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar besluit is kunnen komen (RvS 13 augustus 2013, nr. 224.475).

2.3. De bestreden beslissing vermeldt uitdrukkelijk het door verzoekster geschonden geachte artikel 47/1, 2°, van de vreemdelingenwet als haar juridische grondslag. Deze wetsbepaling luidt als volgt:

"Als andere familieleden van een burger van de Unie worden beschouwd :

(...)

2° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie;”

Artikel 47/3, §2 bepaalt het volgende:

“§ 2. De andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin.

De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moeten uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passend middel.”

2.4. Samen met de gemachtigde van de minister stelt de Raad vast dat verzoekster geen enkel bewijs neerlegt van het feit dat zij reeds in haar land van herkomst deel zou hebben uitgemaakt van het gezin van de referentiepersoon, hetgeen overigens weinig waarschijnlijk lijkt aangezien de referentiepersoon de echtgenote van verzoeksters oudere broer betreft. Verzoekster stelt dat zij ten laste is van haar Nederlandse schoonzus en met haar samenwoont en daarom wel degelijk in aanmerking zou komen voor een verblijfsrecht op grond van artikel 47/1, 2°, van de vreemdelingenwet.

2.5. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster, wat het bewijs betreft dat zij ‘ten laste’ is van de referentiepersoon, onder andere een *“Attestation de non-imposition de la TH-TSC”* van 2 augustus 2019 neerlegde, bewijzen van geldstortingen voor de periode maart tot juli 2019, een verklaring op eer van de referentiepersoon, loonfiches op naam van de referentiepersoon voor de periode december 2018 tot januari 2020 en attesten van het OCMW van Willebroek van niet-steunverlening voor verzoekster en haar kinderen.

2.6. Verzoekster beweert in haar middel dat uit het *“Attestation de non-imposition de la TH-TSC”* zou blijken dat zij in haar land van herkomst geen inkomen uit arbeid verwierf en dat er bedragen verstuurd werden door de referentiepersoon. Zij kan worden bijgetreden waar zij oppert dat er geen vaste regels bestaan wat de hoogte van de bedragen of de duur van de stortingen betreft. In haar middel maakt verzoekster gewag van een *“zeer sterk vermoeden van onvermogenheid”* omwille van haar huwelijksproblemen en het gegeven dat het niet onlogisch is dat zij na haar echtscheiding naar België kwam.

2.7. Het vermoeden van verzoekster is evenwel niet van aard om concreet aannemelijk te maken dat zij voor haar komst naar België niet in haar basisbehoeften kon voorzien en om die reden ten laste zou zijn van de referentiepersoon die in België verblijft.

De gemachtigde van de minister ging geenszins kennelijk onredelijk te werk door te vereisen dat verzoekster aannemelijk dient te maken dat zij onvermogen was toen zij in haar land van herkomst verbleef en afhankelijk was van de ondersteuning van de in België verblijvende referentiepersoon.

In de bestreden beslissing wordt in de eerste plaats overwogen dat *“uit het geheel van de voorgelegde documenten niet blijkt dat betrokkene niet kon beschikken over inkomsten, noch dat ze niet ten laste viel van haar toenmalige echtgenoot (de echtscheiding werd uitgesproken op 25.07.2019, net voor haar vertrek uit Marokko)”*.

Naar aanleiding van de geldstortingen (het betreft 7 stortingen van elk ongeveer 150 euro gedurende een periode van een viertal maanden) wordt in de beslissing gesteld dat *“deze (...) te beperkt (zijn) om aanvaard te worden als afdoende bewijs in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging”*. De gemachtigde van de minister oppert bovendien dat verzoekster verzuimt om aan te tonen dat *“de referentiepersoon - gelet op haar gezinssamenstelling - beschikt over voldoende bestaansmiddelen om zowel betrokkene als haar twee minderjarige kinderen bijkomend ten laste te nemen”*. De gemachtigde van de minister concludeerde daarom op goede gronden dat niet aannemelijk werd gemaakt *“dat betrokkene onvermogen was ten tijde van deze geldstortingen en dat ze op deze sommen aangewezen was om te voorzien in het levensonderhoud van zowel haarzelf als haar twee minderjarige kinderen”*.

Tenslotte stelt de gemachtigde van de minister dat *“(h)et gegeven dat betrokkene sedert november 2019 tot op heden op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd is, (...) geen afbreuk (doet) aan bovenstaande vaststellingen. Immers, louter het gegeven dat betrokkene op het adres van de*

referentiepersoon gedomicilieerd was/is, heeft niet automatisch tot gevolg dat zij ook ten laste was/is van de referentiepersoon. Immers, de voorwaarde van het ten laste zijn dient op een actieve wijze te worden aangetoond en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont (arrest RvV nr. 145.912 dd. 21.05.2015). Bovendien heeft deze situatie betrekking op de toestand in België, niet op deze in het land van herkomst of origine". De Raad merkt op dat verzoekster niet kan overtuigen waar zij stelt dat zij onvermogen is en geen enkele van voorgaande pertinente vaststellingen weerlegt. De gemachtigde van de minister kon bijgevolg rechtsgeldig besluiten dat "(b)etrokkene (...) dus niet afdoende aan(toont) te voldoen aan de voorwaarden van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging".

2.8. Er werd geen schending van artikel 47/1 van de vreemdelingenwet aangetoond. De bestreden beslissing steunt op deugdelijke, feitelijke en juridische overwegingen en de gemachtigde van de minister is niet op kennelijk onredelijke wijze tot zijn besluit gekomen. Er is geen sprake van een schending van de materiële motiveringsplicht.

Het middel, gericht tegen de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden, is ongegrond.

2.9. In een onderscheiden middel, gericht tegen het bevel om het grondgebied te verlaten, voert verzoekster de schending aan van de materiële motiveringsplicht. Verzoekster stelt in haar middel het volgende:

"Dat de bestreden beslissing (het bevel, dat nooit uitgevaardigd had mogen worden) gezien bovenstaand middel. Dat immers de nietigverklaring van het de beslissing verblijf de nietigverklaring van het bevel met zich meebrengt.

Ondergeschikt mocht de beslissing verblijf niet worden vernietigd (quod certe non), dan wenst verzoekster volgende argumenten aan te brengen ter staving van het verzoek tot nietigverklaring:

Dat de beslissing als volgt wordt gemotiveerd:

"legaal verblijf in België verstreken"

Dat in casu toepassing wordt gemaakt van art. 7 1 2° van de Vreemdelingenwet.

2° wanneer hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd

Dat art. 6 van de Vreemdelingenwet als volgt luidt:

Behoudens de in een internationaal verdrag, in de wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, mag de vreemdeling die legaal het Rijk is binnengekomen, niet langer dan negentig dagen in het Rijk verblijven, tenzij het visum of de visumverklaring dat of die in zijn paspoort of in een daarmee gelijkgestelde reistitel werd aangebracht, een andere duur bepaalt.

Wordt beschouwd als een persoon die meer dan negentig dagen in het Rijk verblijft, de vreemdeling die meer dan negentig dagen binnen een periode van honderdtachtig dagen op het grondgebied van de Staten die partij zijn bij een internationale overeenkomst betreffende de overschrijding van de buitengrenzen die België bindt, verblijft, waarbij voor iedere dag van het verblijf de honderdtachtig voorafgaande dagen in aanmerking worden genomen.

Voor de toepassing van het tweede lid geldt de inreisdatum als de eerste dag van verblijf op het grondgebied van de overeenkomstsluitende Staten en de uitreisdatum als de laatste dag van verblijf op het grondgebied van de overeenkomstsluitende Staten. Perioden van verblijf die zijn toegestaan op grond van een verblijfsvergunning of een visum voor lang verblijf worden bij de berekening van de verblijfsduur op het grondgebied van de overeenkomstsluitende Staten niet in aanmerking genomen

Dat in casu door gedaagde dient te worden gemotiveerd waarom zij van mening is dat de termijn in art. 6 overschreden werd. Het komt dan ook voor dat gedaagde minstens dient aan te tonen hoe zij deze berekening heeft gemaakt.

Dat in casu de motivering louter luidt:

legaal verblijf verstreken

De motivering is dan ook stereotiep en onduidelijk.

De materiële motiveringsplicht is geschonden."

2.10. De materiële motiveringsplicht of de eis van interne legaliteit houdt in dat elke administratieve rechtshandeling moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking kunnen worden genomen.

2.11. Aangezien het beroep tegen de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden dient te worden verworpen, kan verzoekster niet worden gevolgd dat automatisch zou moeten worden overgegaan tot de vernietiging van het bevel om het grondgebied te verlaten.

2.12. Het bestreden bevel vermeldt uitdrukkelijk artikel 7, eerste lid, 2°, van de vreemdelingenwet als zijn juridische grondslag. Deze wetsbepaling luidt als volgt:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde of, in de in 1°, 2°, 5°, 9°, 11° of 12° bedoelde gevallen, moet de minister of zijn gemachtigde een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen :

(...)

2° wanneer hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd;”

2.13. In weerwil van verzoeksters beweringen in haar middel komt het op grond van artikel 7, eerste lid, 2°, van de vreemdelingenwet wel degelijk aan haar toe om het bewijs te leveren dat de *“overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn”* niet werd overschreden, maar zij blijft op dit punt in gebreke.

2.14. Uit de gegevens van het administratief dossier kan worden opgemaakt dat verzoekster het Schengengebied betrad op 9 augustus 2019 (binnenkomststempel paspoort) en dat zij te Willebroek op 6 november 2019 een attest (bijlage 15) ontving dat haar verblijf voorlopig dekt tot 20 december 2019. Verzoekster toont niet aan dat de termijn van *“negentig dagen”* uit artikel 6 van de vreemdelingenwet op 27 april 2020, de datum waarop het bestreden bevel werd genomen, nog niet werd overschreden, waardoor de gemachtigde van de minister rechtsgeldig toepassing kon maken van artikel 7, eerste lid, 2°, van de vreemdelingenwet.

2.15. De bestreden beslissing steunt op deugdelijke motieven. Er is geen sprake van een schending van de materiële motiveringsplicht.

Het enig middel is ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig november tweeduizend twintig door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

F. TAMBORIJN